

Arrest

nr. 239 892 van 19 augustus 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MOUBAX
Herbert Hooverlaan 212/2
1200 SINT-LAMBRECHTS-WOLUWE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 11 mei 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 april 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 mei 2020 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. MOUBAX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker geeft in het verzoekschrift de feiten als volgt weer: *“Verzoeker is toegekomen in België teneinde studies aan te vatten verblijft sinds 06.01.2020 in België. Hij genoot een visum kort verblijf Schengen tot 20.02.2020 en was hier in België gekomen teneinde zijn opleiding te vervolledigen. Als fiscaal ambtenaar kwam hij een bijscholing doen op vraag van de directeur van fiscale administratie en volgde er de lessen van Master in Public administration in het asbl Iscad dat gespecialiseerd is in opleidingen voor kaderpersoneel. In België toegekomen verbleef hij in eerste plaats in een hotel teneinde nadien een woning te vinden en deed het nodige om zijn aanvraag in de gemeente in te dienen die hem erop gewezen had dat hij een vast woonst moest hebben. Toen de sanitaire crisis uitbrak*

werden alle démarches opgeschort en kon door overmacht de verderzetting van zijn administratieve stappen niet worden voltooid. Ondanks de sanitaire crisis werd tijdens een controle op 09.04.2020 hem een bevel betekend om het grondgebied te verlaten zonder termijn."

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten luidt:

"Betrokkene werd gehoord door de politie van Pajottenland op 09.04.2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de heer die verklaart te heten:

Naam D.I.

Voornaam E.M.

Geboortedatum: (...)1976

Geboorteplaats: Brazaville

Nationaliteit Congo (Volksrep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten, uiterlijk op 09 04 2020.*

Uiterlijk op 9.04.2020.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten;

Artikel 7, alinea X, van de wet:

X 1° wanneer hij m het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepaling van artikel 74/13.

Artikel 74/14 Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3. 1°: er bestaat een risico op onderduiken

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich met aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoek voert een eerste middel aan:

“Schending van artikel 7 alinéa 1 van de wet van 15.12.1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat de verwijderingmaatregel manifest onwettig is; Dat de verwijderingbeslissing immers rust op volgende overwegingen: (...). Doordat de bestreden beslissingen in elk geval dient vernietigd te worden omdat zij geen rekening houdt met het feit dat verzoeker met een visum kort verblijf is binnengekomen en stappen heeft ondernomen na zijn binnenkomst en dat deze noodzakelijkerwijze werden opgeschort door de sanitaire crisis hetgeen een situatie van overmacht uitmaakte. Dat hij wel degelijk op hotel verbleef en nadien bij een vriend verbleef gelet op de nakende lock down. Dat hij nog het nodige moest binnenbrengen bij de gemeentediensten hetgeen blijkt uit de mail van de gemeente Etterbeek waarin ze bijkomende informatie vragen en hem ter plaatse uitnodigen (zie mail 20.02.2020). Dat men hem vanuit Congo had aangeraden om na zijn legale binnenkomst verder de stappen rechtstreeks in België te ondernemen aangezien het aangevraagde visum te Kinshasa te lang op zich zou laten wachten en de lessen voor het academiejaar 2019-2020 reeds gestart waren. Dat het bevel onwettig is en niet strookt met de werkelijkheid en er zeker geen sprake kan zijn van gebrek aan medewerking gelet op de huidige sanitaire crisis en zijn intentie om de opleiding aan te vatten hetgeen bewezen wordt door de stukken in het dossier. Dat dit bevel getuigt van rechtsmisbruik en gebrekkig gemotiveerd is aangezien alles door de sanitaire crisis werd bemoeilijkt en verzoeker derhalve in een situatie van overmacht was zodat me moeilijk kan verwijten dat hij geen medewerking heeft getoond. Dat hij immers een aanvraag had ingediend maar door de sluiting van het Schengen huis in Kinshasa men hem had doorverwezen naar de ambassade van Frankrijk aangezien zijzelf niet meer tijdig het visum konden afleveren omdat zij de nieuwe dossiers niet konden behandelen. Dat hij echter deze specialisatie moest volgen gelet op de functie van hoofdinspecteur van de belastingen en dat deze job voor een op leiding en ten laste werd genomen door het bedrijf waar hij voor werkt en bij hiervan de stukken bijbracht (attest tenlasteneming). Doordat echter het bevel ook op zichzelf wettelijke en feitelijke grondslag missen.”

2.1.2. Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen : 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”*

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948).

De bestreden beslissing geeft duidelijk de determinerende motieven aan op grond waarvan zij is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite. Met name wordt uiteengezet dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten en dat er bestaat een risico op onderduiken bestaat.

De motivering van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig is, kan dus op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Hierdoor is het doel dat wordt beoogd met de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, bereikt. Verzoeker beweert dat de motivering niet afdoende is maar brengt dienaangaande geen enkel concreet argument bij. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen, wordt niet aangetoond.

Verzoeker betwist bovendien niet het determinerende motief dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Uit het administratief dossier blijkt dat hij op 6 januari 2020 België binnenkomt met een visum kort verblijf geldig tot 20 februari 2020. Het betoog dat hij “door

overmacht de verderzetting van zijn administratieve stappen niet (kon) worden voltooid” overtuigt niet. Immers verzoeker verblijft sinds 6 januari 2020 in België terwijl de lockdown begon op 18 maart 2020.

Verzoeker maakt geen schending aannemelijk van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan:

“Schending motiveringplicht inzake het afwijken van de termijn om het grondgebied te verlaten

Doordat de bestreden beslissing geen enkele juiste motivering aanhaalt waarom zou moeten afgeweken worden van een termijn om het grondgebied te verlaten en derhalve rekening houdt met de specifieke omstandigheden waarin verzoeker vertoefde en de démarches die hij heeft ondernomen om zijn verblijf te regulariseren. Dat dit tevens getuigt van rechtsmisbruik aangezien er men midden in corona crisis een bevel uitvaardigt zonder termijn. Doordat er bovendien totaal ten onrechte verwezen wordt naar artikel 74/14 §3, 4° -inzake de motivering van het “afwijken van de termijn van 7 dagen -doch geen enkele juiste motivering wordt gegeven om die termijn op 0 te brengen”

Dat dit artikel als volgt luidt :

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten

Doordat de bestreden beslissing niet kan aantonen dat er een risico op onderduiken bestond of een eerdere beslissing niet werd gerespecteerd en hij duidelijk zijn ondernomen stappen aantoont die hij heeft moeten staken door de uitbraak van de sanitaire crisis. Dat er onterechte beschuldigingen worden geuit van gebrek aan medewerking hetgeen rechtsmisbruik uitmaakt en derhalve geen enkele juiste motivering omtrent het afwijken van de termijn wordt geformuleerd bevat. Dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat verzoeker weldegelijk op een adres verbleef en dat dit werd medegedeeld zodat er geen enkele reden was op onderduiken. Dat de overmachtssituatie van de coronacrisis de enige reden was waarom zijn verblijf nog niet was geregulariseerd. Overwegende dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig; Dat de draagkracht slaat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid); Dat in casu niet aan het draagkrachtvereiste (feitelijke aanvaardbaarheid) is voldaan, temeer de beslissing niet steunt op juiste en relevante feiten en tevens de beleidsaanvaardbaarheid aangezien met hier een maatregel uitvaardigt die tegenstrijdig is met de coronacrisis tijdens dewelke geen enkele uitzetting mogelijk is aangezien de grenzen gesloten zijn. Dat deze vaststelling, welke berust op verkeerde feitelijke gronden, determinerend was teneinde de beslissing tot weigering van verblijf aan verzoeker te betekenen. Zodat, de verwijderingsmaatregel te dien einde onwettig is ;”

2.2.2. Het betoog van verzoeker heeft betrekking op de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek. Verzoeker wijst erop dat de bestreden beslissing geen motieven bevat om de keuze voor een termijn van nul dagen te verantwoorden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948).

De bestreden beslissing geeft duidelijk de determinerende motieven aan op grond waarvan zij is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een

motivering in feite. Met name wordt uiteengezet dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten en dat er een risico op onderduiken bestaat.

Met betrekking tot het risico op onderduiken motiveert de gemachtigde als volgt:

“1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich met aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.”

Voormelde motieven verwijzen naar het bepaalde van artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De motivering van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig is, kan dus op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Hierdoor is het doel dat wordt beoogd met de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, bereikt. Verzoeker beweert dat de motivering niet afdoende is maar brengt dienaangaande geen enkel concreet argument bij. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen, wordt niet aangetoond.

Verzoeker heeft geen belang bij zijn grief nu de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten ruimschoots verstreken is, en dat de verwerende partij niet overgegaan is tot een gedwongen repatriëring. Het belang dient immers te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. Op heden is er al een termijn van dertig dagen verstreken. Verzoeker werd niet op gedwongen wijze van het grondgebied verwijderd, zodat niet kan worden vastgesteld dat hij thans nog enig belang heeft bij zijn grief dat hij niet zou beschikken over een termijn van dertig dagen om vrijwillige uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Een schending van artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien augustus tweeduizend twintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC